

Allehelgensøndag d. 5. november 2017

Salmer:

754: Se, nu stiger solen

31: Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Nu står der blæst om cykelsti og gade (Sange og Salmer 630)

571: Den store hvide flok

217: Min Jesus, lad mit hjerte få

732: Dybt hælder året i sin gang

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 5,1-12:

Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem: »Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.«

Den britiske forfatter C.S. Lewis har bl.a. skrevet Narnia-bøgerne og en del bøger om tro og liv. Lewis skrev ”Sorgens dagbog” efter at have mistet sin kone efter kun 4 års ægteskab. I den skriver han: *”Sorgen er som en lang dal, en snoet dal, hvor hvert nyt sving måske vil afsløre et helt nyt landskab. Som jeg allerede har bemærket, er det ikke hvert sving, der gør det. Sommetider ligger overraskelsen i det modsatte; man præsenteres for nøjagtig den samme slags landskab, som man troede, man havde efterladt flere kilometer bag sig. Så er det, man spekulerer på, om ikke dalen er en cirkelrund grøft. Men det er den ikke. Der sker delvise gentagelser, men sekvensen gentager sig ikke.”*

Mange af os, som er her i dag, er på vandring med sorgen som følgesvend. Det er ikke noget, vi selv har valgt. Den slog følge med os, og nu er det sådan, det er. Vi kan forsøge at glemme, vi kan forsøge at komme videre det bedste, vi har lært. Vi kan forsøge at se en masse mennesker, eller at sidde alene derhjemme for os selv. Sorgen følger os. Ikke altid lige intenst. Men den er der. Vores hjerter er mærkede. Før var vores grundtilstand måske, at vi gik rundt med et smil på læben. Nu er udtrykket blevet mere eftertænksomt. Vi har ikke langt til tårer eller tider, hvor vi mest har lyst til at sidde og kigge ud af vinduet eller studere gamle fotoalbums. Vi sørger forskelligt, for vi er forskellige.

Sorgen har et begyndelsestidspunkt. Den dag, hvor vi mistede et kært familiemedlem, eller den dag, hvor en sygdom begyndte at hive vores kære væk fra os. Nu følges vi med sorgen, samtidig med at vi følges med minderne om den, som vi har mistet. Hvor lang tid vil sorgen vare ved? Er der et sluttidspunkt? Måske ikke her på jord. Vi bliver nok aldrig helt de samme igen. Så vi har brug for styrke til at gå vejen. Vi har brug for tanker og ord til opmuntring.

I dag får vi tre tanker med på vejen. Tre tanker, som har sit udgangspunkt i dagens prædiketekst: Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.

Med saligprisningerne, som de her vers kaldes, indleder Jesus sin Bjergprædikenen. Så lad os lige få styr på ordet ”salig”. Hvad betyder det egentlig?

At være salig betyder nærmest at være glad eller lykkelig, hvad enten det er over livet eller over Gud. Men hvordan kan det så være, at Jesus siger, at de, som sørger er salige?

Ved Jesus ikke, hvad han snakker om? Man bliver ikke glad af at miste. Men ked og sørgende. Det ved alle vi, som har prøvet at miste et menneske, som vi elskede.

Men lad os alligevel se, om vi kan forstå, hvad det er, Jesus prøver at sige. Lad os se, om han har noget, som vi kan tage med os på vores vandring i sorgens landskab.

Jesus vender i saligprisningerne tingene på hovedet. Ser dem fra en anden vinkel. Ser det fra Guds perspektiv. I menneskers øjne, i vores øjne, er der ikke noget godt ved at sørge, ved at være fattig, ved at være sagtmodig, og ved at hunge og tørste.

Det er der sådan set heller ikke i Guds øjne. Gud hader mørket, Gud hader ondskaben. Gud hader døden.

Men det er som om, at det i de pressede situationer virkelig viser sig, hvem vi håber på. Hvem råber vi til, når vi er helt ude på kanten af livet? Gud. Det gør mange af os i hvert fald. Hvem griber vi ud efter, når alt ramler omkring os? Ja, andre mennesker, men for nogle også Gud. Og vi håber måske endda på, at Gud griber os, når vi falder.

Men det at vi råber til Gud i nøden, det gør os da ikke salige, glade og lykkelige?

Nej, men det gør os fattige i ånden. For at være fattig i ånden handler om at være afhængig af Gud. Ikke lykkes med at præstere et åndeligt liv selv. Ikke magte at holde sig ovenvande. Ikke have det i sig selv, som er nødvendigt for at få evigt liv.

Det må vi skænkes af Gud. Han giver alt.

Vores modgang, hvad enten den er sorg, mislykkethed eller tørst efter retfærdighed, får os ofte til at råbe til Gud. Bede ham om hjælp. **Det er den første tanke**, vi får med på vejen i dag: at vores sorg nogle gange gør os mere afhængige af Gud. Den får os til at klynge os til ham i søgen efter trøst, eller vi skælder ham ud, fordi han tillod døden at tage en af vores kære bort fra os. For det er oftest Gud, vi skælder ud på. Og ikke et tomrum eller et intet. I de situationer kan det være godt at have noget bestemt, noget større, at rette sine råb og sin vrede imod. Gud kan holde til det.

Men at sorgen kan få os til at bede eller råbe til Gud, det bliver sorgen jo ikke god af. Det bliver tørsten efter retfærdighed ikke stillet af. Der må mere til. Og saligprisninger har alle en eftersætning:

Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.

Der er ikke noget godt i sig selv over at være i ulykkelige omstændigheder, pga. død, pga. uretfærdigheder, som bliver begået imod os.

Men fordi der er håb om evigt liv på den nye jord, fordi der er håb om trøst, håb om at blive mættet, så er der noget godt i vente. **Det er den anden tanke**, vi får med på vejen i dag. Der er noget godt i

vente: trøst, håb, evigt liv. Og set fra Guds perspektiv, så er der ikke noget bedre end at modtage trøst, håb og evigt liv fra ham. Hvem har brug for trøst, håb og evigt liv? Det har vi, som sørger. Det har vi, som tørster efter retfærdighed. Os, som ikke magter livet selv. Gud længes så meget efter at give os *det*, som vi virkelig har brug for, at han synes vi på en eller anden måde er i glædelige eller lykkelige omstændigheder, fordi der venter os noget godt.

Men det er vigtigt at forstå, at det ikke er en lykkefølelse eller glædesfølelse. Når vi er glade eller lykkelige, så tænker vi på det som en følelse. Noget, som vi er fyldt af nu og her.

Men at være salig er ikke en følelse, noget vi er fyldt af, noget subjektivt, kunne man sige. For vi er jo netop fyldt og påvirkede af de ulykkelige omstændigheder, vi er i. Nej, Jesu pointe er, at når vi sørger, når vi tørster efter retfærdighed, så søger vi Gud, så kalder vi på ham. Og vigtigere, vi venter på noget, som kommer. Set fra Guds perspektiv, set fra hans placering uden for tid og rum, helt objektivt, så er vi allerede trøstede, så er vi allerede blevet mættede med retfærdighed.

Hvordan kan vi være det? Det kan vi kun pga. ham, som sagde, at vi er salige, når vi sørger. For glæden og lykken, håbet om himlen, det kan vi dybest set kun se frem til pga. Jesu fødsel, liv, død og opstandelse. Kun pga. *ham* er der håb for *os*. Han har åbnet muligheden for, at vi kan blive forenet med Gud efter døden. Han har slået håbets vindue op på vid gab og selv gået foran os igennem det. Det er helt muligt for os at blive trøstede, for Jesus har båret synd, skyld og skam. Jesus har overvundet Død og Djævel. Alt det er begravet med ham, og vi kan i kraft af dåb og tro opstå med ham. Vi kan følges med ham til det evige liv, hvor trøst og håb og glæde skal regere. **Det er den tredje tanke**, vi får med i dag. Han, som siger, at vi skal trøstes, det er ham, som selv har skaffet trøsten ved at overvinde døden og slå håbets vindue op på vid gab for os.

Der er ingen tvang om at blive salige eller glade nu og her. Sådan fungerer det ikke. Vi skal være i sorgen, så længe det er tid til det.

Men der er et tilbud, en mulighed fra Gud for at kaste noget af lyset og håbet fra evigheden ind over vores liv nu og her. Den modgang, vi møder, og den sorg, vi er i, minder os så hårdt og intenst om, at noget er, som det ikke burde være. Der burde være glæde. Der burde være liv og medgang. Ja, siger Gud. Det burde *der*. Og det bliver *der* i det evige liv i Himmelen, for Kristus har skaffet os

adgang, når vi er i troens og dåbens forbindelse med ham. Så skal vi blive trøstede i himlen. Der skal der ikke være sorg eller skrig eller nød eller mørke. Kun glæde. Kun lykke. Ja, salighed.

Indtil da, så famler vi os frem. Vi tager en dag af gangen. Vi mindes. Vi græder. Vi smiler ad gode minder. Den opstandne Kristus ønsker selv at vandre med os i sorgen landskab, hele vejen til det evige liv. Være os helt nær, lytte til os, trøste os, holde håbet levende i os, indtil vores vandring her på jord er slut, og vi skal følges med ham videre til det evige liv. Det er værd at vente på. Det er værd at glæde sig til. Det er værd at håbe på, mens vi vandrer ad sorgens snoede veje.